

I. čtení: Jan 1,6-8 ; 1,19-27

II. čtení: Jan 5,31-39

Jestli jste někdy byli na nějakém koncertu nějakého populárního zpěváka či zpěvačky, tak asi víte, že ten dotyčný, na kterého jste si zaplatili ten drahý lístek nevystoupí hned – musíte si zkrátka počkat. Obvykle přijde nějaký předskokan, který ještě není tak široce populární, ale má možnost se tak nějak ukázat s tím svým repertoárem. Jenomže ten jeho úkol je vlastně diváka připravit nebo naladit na to, co přijde potom.

Tak nějak bych asi dnešním mladým lidem vysvětlila, proč mluvíme v adventu taky o Janu Křtiteli, toho sice nečekáme, ale on je právě tím předskokanem v Ježíšově příběhu. Je to zkrátka ten, který připravuje cestu někomu, kdo teprve přijde. A je dobré, aby zazněl i ten jeho hlas, protože má velmi důležitý úkol – musí to publikum správně naladit, nasměrovat, nadchnout. A další důležitý úkol, který má, je, že musí ve správný okamžik odejít ze scény a možná někdy i říct... moc díky, že mi tleskáte, ale já to tak úplně nejsem na koho jste vlastně přišli... ten, na koho máte v ruce ten svůj drahý lístek právě přichází... a teď to říct a zmizet. Atmosféra očekávání je už dobře připravená, lidi jsou nějakým způsobem naladěni na repertoár Božího království a Jan ví, že splnil úkol. To by byla první věc, proč je řeč v adventu o Janovi, když čekáme toho Ježíše.

Další věc je, říct si, proč vlastně slavíme advent. Pán Ježíš se už přece jednou narodil a jestli jej nějakým způsobem znova čekáme, tak víme, že to už nebude to miminko v jeslích. Asi nás napadne za tím očekáváním cokoliv, jen asi ne ten malý Ježíšek.

Nikdy nebylo a nebude snadné uvěřit skutečnému Ježíši Kristu. Nejen pro ty, kteří v něho nikdy nevěřili, ale i pro ty, kteří se k němu hlásí celý život. Ježíši Kristu je třeba uvěřit totiž vždy znovu. Právě proto slavíme advent. Naše víra potřebuje alespoň jednou či dvakrát do roka obnovit a provětrat. Jinak se nenápadně vytratí a usne nebo zkostnatí a stane se z ní zákonictví a zvyk, stejně jako se to stalo židům v našem příběhu. Takže Vánoce a Velikonoce jsou ty nejvhodnější příležitosti s tím aktivně něco dělat, protože jinak se dostaneme do zvláštního lidového kolotoče, který to prožívání má spíš takové folklórní než vyznávající. Každopádně je potřeba i říct nahlas, že to teď všude nabízené vystoupení malého Ježíška, který nás přijde asi brzy obdarovat, je jiné vystoupení, než to, na které čekáme, a na které jsme vsadili všechno, co máme – to se sice teď všude hraje, je ale dost laciné a žádnou duchovní hodnotu nemá.

Janovo evangelium nám popisuje, jak těžké bylo přijmout Ježíše pro tehdejší židovskou komunitu. Bariéra, která jim bránila přijmout Ježíše, spočívala v jejich sebejistotě. Ale to může být i náš problém. I my často nechceme přijmout nic nového. Naše víra je hotová, názory pevné a soudy uzavřené. Advent však znamená, že si důkladně znova vygruntujeme v srdci a v hlavě. Advent znamená začít znovu a nově ty věci promýšlet. Tak jako když hospodyně vymete starý kvas a začne péct z nového.

V dnešní oddíle z Janova evangelia se dozvíme, oč se může naše víra opřít. Nejsou to nezávislé důkazy, ale osobní svědectví. Podobně jako tehdy u soudu. Málokdy byly k dispozici přímé důkazy. Soudce rozhodoval na základě výpovědí nezávislých svědků. Nikdo nemohl svědčit sám o sobě, ale musel mít minimálně dva svědky, kteří jeho tvrzení a nárok potvrdili. Na základě jejich výpovědi se pak soudce rozhodl, komu dá za pravdu. Podobně jsme na tom my. I my se musíme rozhodnout na základě svědectví, které zazní. Víra totiž není matematika, kde se výsledek vypočítá dosazením do vzorců a pak všechno jakoby klapne. Víra je naše osobní rozhodnutí, na základě svědectví která zazní.

Hned na začátku je třeba říci, že to nejdůležitější svědectví o Ježíši Kristu vydává Bůh sám. To, že někdo uvěří v Ježíše Krista, není věc šikovné argumentace nebo sebevětší

výmluvnosti. Když někdo přijme odpuštění, které bylo vykoupeno Kristovou obětí a začne žít pro druhé - to je a vždycky zůstane dílem Ducha svatého. Toto zásadní a rozhodující svědectví má Ježíš na mysli, když říká: **Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravé. Je však jiný, který o mě svědčí, a já vím, že svědectví, které o mě vydává, je pravé.**

To ale neznamená, že by člověk nepotřeboval ještě další svědectví, která mu pomohou, aby o své víře začal vůbec uvažovat. Ježíš říká: **Já nepotřeboju svědectví od člověka - ale říkám to proto, abyste byli spaseni.** Tři svědkové, které vzápětí uvede, se mohou stát našimi pomocníky na cestě. Přinášejí argumenty, které nás k samotné víře sice nepřivedou, ale přiblíží. Víra se nedá dokázat, ale je mnoho ukazatelů, které nás k ní mohou nasměrovat a povzbudit.

Prvních z těchto svědků byl Jan Křtitel. Byla to významná a všeobecně uznávaná osobnost, do které mnozí vkládali velké naděje. Ve své době byl prorok Jan vlastně dokonce populárnější a známější než Ježíš. Židé na něj byli hrdí, neboť po mnoho letech duchovního půstu a nechutných tahanic o to, kdo bude mít v Jeruzalémě větší vliv, se konečně objevil skutečný prorok. Ohlašoval změnu, křtil na znamení pokání a jeho kázáním naslouchal celý Izrael.

Svědectví Jana Křtitele bylo ale negativní. Když do něj vkládali naděje, že on je jistě ten Mesiáš, prorok, druhý Eliáš, tak dokázal říct - **Já to nejsem...** Naděje, které do mě vkládáte, jsou falešné. I taková informace je však velice důležitá. Ježíš o Janovi říká: **On byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle.** Janovo svědectví je cenné v tom, že nepropadl pyše a nehrál si na něco, co nebyl.

Kolik lidí už tomuto pokušení podlehl. V politice, v kultuře, v církvi, v podnikání, dokonce i v rodině. Kolik už bylo takových mesiášů, proroků, různých státníků a velmožů, kteří si mysleli, že spasí spět svými pravdami či mocí, ale neuměli jako Jan v pravý čas vyklidit jeviště a dát prostor tomu, kdo je nakonec ještě mocnější. I Jan se mohl klidně prohlásit za Mesiáše a byli by ho nosili na ramenou. Ale on řekl: „Musíte čekat dál.“

Ale má to i druhou stránku. Někdy je třeba tak jako Jan zabrzdit ty, kteří se na nás upínají a říci jim: „Já jsem jen obyčejný hlas na poušti...“ Mnoho našich problémů je způsobeno tím, že od sebe navzájem čekáme víc, než si můžeme dát. Nikdo z lidí nás nenaplní a nezachrání. Všichni jsou jen hořící svíčky, v jejichž světle je nám dobře, ale není to slunce. Slunce je pouze jedno a vyšlo v Betlémě.

Druhé svědectví, které Ježíš uvádí, už není od člověka, ale od Boha. Jsou to činy lásky a pomoci, které Ježíš činil na svých cestách. V našem textu čteme: **Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal.**

Skutky jsou tu míněna znamení, která Ježíš činil. Podle Janova evangelia mezi ně patří proměnění vody ve víno, uzdravení dítěte na dálku, uzdravení chromého u rybníka, nasycení zástupu a vzkříšení Lazara. Co mají tato znamení společného? Není to pouze jejich zázračnost. Ve všech těchto případech Ježíš činí, co podle tehdejších představ mohl učinit pouze Bůh. Dává lidem pokrm i život, uzdravuje nemocné, mění vodu ve víno a odpouští hříchy. Ale to přece může pouze Bůh! Ježíš je tedy obrazně řečeno jakási prodloužená ruka Boží. Všechno, co je nám lidem nemožné a co nám může darovat pouze Bůh - to vše se nyní může stát a děje skrze Ježíše Krista. Není na to nárok, není na to recept a přece je to z milosti Boží možné.

Máme-li nějakou bolest, úzkost či trápení, jsme-li unavení a zklamaní, je-li něco, co vlastními silami nezvládneme, nevzdávejme to, ale obraťme se s tím ke Kristu. On jediný může věci změnit a napravit. Mnoha lidem už pomohl. Nejen tenkrát, ale i dnes. Jistě s tím máte také osobní zkušenost.

Třetí svědectví, které Ježíš uvádí ve svůj prospěch, je svědectví Písma svatého. **Sám Otec, který mě poslal, vydal o mě svědectví. Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespátřili jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.**

Boží zákon a Bible bylo to nejcennější, co židé od Boha dostali. Není divu, že na to byli náležitě hrdí! Žádný jiný národ nic podobného neměl. Ježíš přesto brzdí jejich zbožnou sebejistotu. Říká: „Ano, máte v rukou knihu a od dětství dodržujete pravidla, která v ní máte zapsána. Ale nikdo z vás neviděl Boha tváří v tvář! Nikdo z vás kromě Mojžíše neslyšel jeho hlas. Máte to všechno z druhé ruky.“ To byla tvrdá řeč. Ale totéž by mohl Ježíš říci nám. Neohánějte se Biblí, vždyť jste ji přejali pouze od svých otců. Ale kdo z vás mluvil s Bohem? Kdo z vás, si může být jistý, že ví, co Bůh svým slovem myslel?

Člověk může být na přednášce, vidět film, jít na výstavu, najít si o někom informace na internetu, ale nic nenahradí osobní setkání a přímý rozhovor. A právě tuto možnost nyní přináší Ježíš. Je jediný, kdo přichází přímo od Boha a zná jeho vůli - ne z knih, ale z osobní zkušenosti. Bible je skvělá kniha, ale při troše snahy z ní lze vyčíst, co sami chceme slyšet. I nám se některé biblické verše náramně hodí, když chceme někoho odsoudit nebo si potvrdit svůj názor. Bible sama o sobě nás však nespasí. Bible není přímé slovo Boží, ale lidské svědectví o Bohu, v kterém je třeba umět číst. Kdo chce, najde si v Bibli argumenty třeba pro rasismus nebo nenávisť k nevěřícím. Kdo chce, zdůvodní si Bibli své pohrdání ženami, židy atd. Bible je skvělá kniha, ale Ježíš je víc. Teprve on nám ukázal, co Bůh svými slovy zamýšlel a jaká mají jeho přikázání cíl a smysl. Teprve Ježíš řekl: **Člověk tu není pro sobotu, ale sobota pro člověka.** Teprve Ježíš ukázal, že bližní může být i můj nepřítel a žádný sebezbožný čin nesmí přehlížet člověka, který potřebuje naši pomoc. Křesťanská víra a naděje se nesmí stát novým zákonictvím. Když se budeme dívat na Ježíše a sledovat jeho cestu, když ho budeme následovat v jeho lásce, soucitu a porozumění - máme před sebou Boží vůli z první ruky. Když nasloucháme Ježíši, slyšíme hlas Boží a potkáváme Nejvyššího tváří v tvář. Nic lepšího už slyšet a vidět nemůžeme.

Závěrem bych chtěla vyzdvihnout ještě jednu věc. Víme, co znamená advent, dokážeme říct, že je to doba očekávání jakési vnitřní, ale asi i vnější přípravy. Do toho všeho bychom mohli ale i zařadit takový upřímný pohled do zrcadla, kdy si řekneme, jaké je nakonec to moje vlastní svědectví o Ježíši. Všichni o něm zrovna teď v nějaké podobě mluví, ale jak o něm mluvím já? Jsme předskokani toho, který teprve přijde, otázka je, jestli jsme na tom správném jevišti.

Modlitba: *Pane, děkujeme Ti, za dar víry a naděje, kterou jsi v nás vzbudil navzdory všem našim úzkostem a pochybnostem. Tohle všechno k nám přišlo díky svědectvím, která jsme o tobě slyšeli a uvěřili jim. Teď je na nás, abychom ta svědectví posílali dál, dávej nám k tomu prosíme sílu Ducha Svatého. Amen.*

Poslání: 1 Janův 4,9-15 V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. A my jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.

Požehnání: *Bůh pokoje nechť vás cele ^{posvěti} a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen*